ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ADRIENNE CAMRY

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

ΑΚΟΥΣΤΕ μιὰ πολὺ παλιὰ ἱστοριοῦλα ἀγάπης, τὴν ὁποία διάβασα σ' ἕνα, ἐπίσης πολὺ παλιό, κίτρινο ἀπ' τὴν πολυκαιρία, βιβλιαράκι. Στὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἱστορία, τὰ τετράποδα δὲν θὰ μιλοῦσαν ἴσως πειά. Ἀσφαλῶς ὅμως ἡ βασίλισσες κι' ἡ πριγκηπέσσες θἄγνεβαν ἀκόμη τὸ μαλλὶ μὲ τὴ ρόκα τους.

Λοιπὸν μιὰ φορά, στὸν παλιὸ καιρό, μιὰ ὥμορφη πυργοδέσποινα στέναζε κι' ἔκλαιγε κρυφά, γιατὶ ἔπαψε πειὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο πάντα ἀγαποῦσε θερμά...

Στὰ περίχωρα τοῦ ψηλοῦ της κάστρου ζοῦσε ἕνας γέρος ἐρημίτης, ἅγιος καὶ καλόψυχος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ χάρι, ἀπ' τὸ Θεὸ δοσμένη, νὰ κάνη τοὺς ἀνθρώπους νὰ ξεχνοῦν τὴν πίκρα τῆς ἀναμνήσεως. Ἔλεγε κάτι σὰν προσευχὴ εὐλαβική, σοῦδινε λίγο νεράκι νὰ πιῆς σὰν ἁγιασμό, καὶ μέσα σὲ λίγη ὥρα ἔννοιωθες τὴ φτωχὴ καὶ σπαραγμένη σου καρδιὰ νὰ ξαλαφρώνη, ξεχνῶντας ἀμέσως αὐτὸ ποὺ τὴν τυραννοῦσε...

Ἡ λησμονιὰ σὲ κυρίευε ἔτσι ἀμέσως, καί, ξεχνῶντας τὶς ἀδικίες, τὶς πίκρες, τὶς προδοσίες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις, ποὺ τόσο μάτωναν πρὶν τὴν καρδιά σου, γινόσουν ἄλλος ἄνθρωπος, ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος πειά...

Ἡ ὥμορφη λοιπὸν ἐκείνη πυργοδέσποινα, ἀφοῦ ἔκλαψε πικρὰ πολλὲς φορές, ἀφοῦ περίμενε ἄδικα πολὺν καιρὸ τὸν ἄπιστο κι' ἄκαρδο ἀγατημένο της νὰ ξαναγυρίση κοντά της, κι' ἀφοῦ ἔννοιωσε στὰ τελευταῖα πὼς κόντευε τὸ μυαλό της νὰ σαλέψη ἀπ' τὴν ἀπονιά του, ἀποφάσισε ἕνα πρωῒ καὶ πῆγε μυστικὰ ν' ἀνταμώση τὸν ἐρημίτη...

Τὸν βρῆκε στὴν καλύβα του τὴν ὥρα ποὺ ὁλόγυρα φτερούγιζαν χαρούμενα καὶ γλυκοκελαϊδοῦσαν τὰ πουλάκια τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὸν πόνο τῆς σπαραγμένης της καρδούλας.

— Τί πρῶτα-πρῶτα θέλεις, κόρη μου, νὰ ξεχάσης; τὴ ρώτησε ὁ λευκόμαλλος ἐρημίτης μὲ μαλακὴ φωνή, χαϊδεύοντάς της στοργικὰ τὰ χρυσᾶ καὶ πικνὰ μαλλάκια της.

Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ πνιγμένα ἀναφυλλητά:

— Παππούλη μου, θέλω νὰ ξεχάσω πρῶτα-πρῶτα τὰ τόσο σκληρὰ καὶ ἀπονά του λόγια, ποὺ μοῦγραψε γιὰ νὰ μοῦ πῆ πὼς ἔπαψε πειὰ νὰ μ' ἀγαπᾶ...

Ὁ ἐρημίτης ψιθύρισε μιὰ προσευχὴ καί, φυσῶντας ἔπειτα ἐλαφρὰ στὸ λεῖο κι' ἀγνὸ μέτωπο τῆς κοπέλλας, τῆς εἶπε σιγαλά:

— Ἔγινε, κόρη μου, αὐτὸ ποὺ ζήτησες... Τί ἄλλο θέλεις;...

— Θέλω νὰ ξεχάσω, παππούλη μου, κι' αὐτὸ ποὺ μοῦπε ὁ ἀγαπημένος μου κάποιο βραδάκι δροσερὸ στὴν ἄκρη τῆς γαλάζιας λίμνης. Ὅτι δηλαδὴ δὲν πρέπει πειὰ νὰ ξαναϊδωθοῦμε ὕστερα ἀπ' τὸ μάλωμά μας...

— Ἔγινε κι' αὐτὸ ποὺ ζήτησες, κοπέλλα μου... Ἄλλο;

Ἡ μικροῦλα πυργοδέσποινα ἀπόμεινε τώρα κάπως σκεφτική... Ἔφυγαν ἀπ' τὸ μυαλό της ὅλες ἡ κακὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις, κι' ἀπόμειναν μονάχα ἡ καλὲς κι' εὐτυχισμένες... Μὰ πόσο ἦταν πάλι δυστυχισμένη. Θεέ μου !.. Τὴ βασάνιζαν σκληρὰ τώρα κι' αὐτές, γιατὶ ἐρχόντουσαν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν τωρινὴ μοναξιά της καὶ μὲ τὴν ὀρφανεμένη πειὰ ἀπὸ ἀγάπη ὕπαρξί της...

Δίσταση λοιπὸν λιγάκι κι' ἔπειτα εἶπε μὲ ἀπόφασι ξαφνική:

— Κάνε με νὰ ξεχάσω τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί του, καλέ μου παππούλη... Μὲ καίει σὰν τὴ θυμᾶμαι τώρα...

— Καὶ τί σοῦ εἶπε τότε, κόρη μου;

— Μοῦ εἶπε: «Σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή, μικρή μου... Σὲ λατρεύω πιὸ πάνω ἀπ' τὸ κάθε τι στὸν κόσμο»...

— Καὶ γιατί ἐσὺ τὸν πίστεψες, τὸν ψεύτη;... Ὅλοι τους τὰ ἴδια λένε...

— Τί νἄκανα, παππούλη μου;... Τὸν ἀγαποῦσα θερμὰ κι' ἐγώ, βλέπεις. Ἐξ ἄλλου, κανένας δὲν θὰ τἄλεγε αὐτὰ τὰ ὁλόγλυκα τὰ λόγια, τόσο χαριτωμένα καὶ τόσο ἀνακουφιστικὰ γιὰ τὴν πονεμένη μου καρδιά, ὅπως μοῦ τἄπε ἐκεῖνος'... Ἐπίσης κάνε με νὰ ξεχάσω κι' ὅλα τὰ πλάνα λόγια τῆς ἀγάπης, ὅσα ἴσαμε τότε ποὺ μαλώσαμε μοῦ εἶχε ψιθυρίσει στ' αὐτὶ γλυκά... Ἀκόμα θέλω νὰ ξεχάσω κι' ὅσα ἐγὼ ξεστόμισα μὲ ταραχὴ κι' ἀνείπωτη λαχτάρα, τὴ στιγμὴ ποὺ πρωτοτόλμησα νὰ σηκώσω τὰ φοβισμένα μάτια μου ἐπάνω στὰ ἀξέχαστα δικά του... Πονῶ, παππούλη μου, καὶ θέλω νὰ ξεχάσω, νὰ ξεχάσω τὰ ραντεβοῦ μας τ' ἀξέχαστα ὡστόσο...

— *Θέλω νὰ ξεχάσω, νὰ ξεχάσω τὰ ραντεβοῦ μας τ' ἀξέχαστα...*

Ὁ ἐρημίτης ἄπλωσε τὸ γέρικο καὶ μαραμένο χέρι του κι' ἔδωσε στὴ δακρυσμένη μικροῦλα μιὰ κούπα φαφουρένια, γεμάτη μὲ κρυστάλλινο καὶ δροσερὸ νεράκι...

— Πιέ, τῆς εἶπε, καὶ στὴ στιγμὴ θὰ τὰ ξεχάσης...

Ἤπιε καὶ τὰ ξέχασε. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἄκουμποῦσε πλάϊ της τὴν ἄδεια κούπα καὶ σκούπιζε μηχανικὰ τὰ ὑγρά της χείλη, κάτι τὴν πόνεσε ξαφνικὰ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν ἔκανε νὰ ξεφωνίση...

— Τί ἔχεις ἀκόμα, κόρη μου, καὶ σὲ πονάει τόσο; τὴ ρώτησε στοργικὰ ὁ ἐρημίτης καὶ τὴν κύτταξε ἐρωτηματικὰ στ' ἀνήσυχα ματάκια της.

Κι' ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε:

— Νά... Εἶνε κι' αὐτὸ ἀκόμη... Ἕνα λουλουδάκι ξερὸ καὶ μαραμένο... Περπατούσαμε μιὰ μέρα — ἕνα πρωῒ δροσολουσμένο — στὸ ἀντικρυνὸ τὸ δάσος, χειροπιαστοὶ κι' εὐτυχισμένοι... Κι' ἐνῶ μιλούσαμε γιὰ τὴν ἀγάπη μας, εἶδε αὐτὸ τὸ λουλουδάκι ὁ ἄκαρδος καλός μου καὶ σκύβοντας μὲ χάρι, τῶκοψε καὶ μοῦ τὸ πρόσφερε, χαμογελῶντας μου γλυκά... Θέλω κι' αὐτὸ νὰ τὸ ξεχάσω...

Ὁ ἐρημίτης δὲν ἔβγαλε μιλιὰ στὴν ἀρχή. Μόνο κύτταζε συμπονετικὰ τὴν ἄτυχη μικροῦλα καὶ κουνοῦσε σκεπτικὰ τὸ χιονισμένο καὶ σεβάσμιο κεφάλι του. Ἔπειτα, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του, ἔσφιξε μὲ συμπάθεια τὸ χεράκι της στὴν παλάμη του καὶ τῆς εἶπε μὲ κάποιο δισταγμὸ μαζὺ κι' ἀπόφασι:

— Ἄκουσε, μικρή μου... Αὐτόν, μονάχα αὐτόν, πρέπει νὰ βγάλης ὁλότελα ἀπ' τὸ μυαλό σου... Ξεχνῶντας ὁριστικὰ αὐτόν, θὰ ξεχάσης ἀναγκαστικὰ κι' ὅλα ὅσα σὲ συνδέουν μαζύ του... Ἂν δὲν κάνεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἂν δὲν γιατρέψεις ὁριστικὰ τὴ σπαραγμένη ἀπ' τὴν ἐνθύμησί του καρδοῦλα σου, τότε, ξέρε το, ὅτι πάντα κάτι θὰ ξεφυτρώνη στὸ μυαλό σου, σχετικὸ μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν προδομένη ἀπ' αὐτὸν ἀγάπη σου, καὶ θὰ σὲ κάνη πάντα νὰ πονῆς καὶ πάντα νὰ ὑποφέρης... Ξερρίζωσέ τον ἄσπλαχνα ἀπ' τὴν ἀνάμνησί σου.

Σταμάτησε ἐδῶ λιγάκι ὁ γέρο ἐρημίτης καὶ πῆρε μιὰ βιαστικὴ ἀνάσα. Ἔπειτα, κυττῶντας την βαθειὰ στὰ μάτια, τῆς εἶπε μὲ ἀργή, μὰ ἐπιβλητικὴ κι' ἔντονη φωνή:

— Δὲν θὰ θυμᾶσαι πειὰ οὔτε ὅτι τὸν γνώρισες κάποτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Θὰ σβύσουν ἀπ' τὴ μνήμη σου τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του... Κι' αὔριο ἀκόμα, ἂν τὸν ξαναβρεῖς στὸ δρόμο σου, οὔτε κἀν θὰ τὸν γνωρίσης...

— Ἀδύνατον, παππούλη μου... ξεφώνισε τρομαγμένη ἡ φτωχὴ μικροῦλα... Γιὰ νὰ γίνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, πρέπει νἆμαι πειὰ νεκρή...

— Καὶ βέβαια θὰ ὑπάρχη κάποιος νεκρός, κόρη μου... Ἀλλὰ δὲν θᾶσαι ἐσὺ ὁ νεκρὸς αὐτός... Θἆναι τὸ μνημονικό σου!...

— Ὥστε;... Θὰ ξεχάσω καὶ τὴ ματιά του ἀκόμη;... Θὰ ξεχάσω καὶ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του;... Καὶ τὸ γλυκό του πρόσωπο;... Καὶ τί θὰ μοῦ μείνη πειὰ ἀπ' τὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὴ χαίρωμαι καὶ νὰ τὴν καμαρώνω;... ρώτησε μὲ φωνὴ κλαμμένη ἡ φτωχὴ καὶ ἄτυχη μικρή.

Κι' ὁ γέρο ἐρημίτης, κυττῶντας την μὲ συμπόνια, τῆς ψιθύρισε ξανά:

— Θὰ σοῦ μείνη ἡ γαλήνη, κόρη μου... Ἡ παντοτεινὴ γαλήνη τῆς καρδούλας σου, τῆς τόσο πονεμένης... Τίποτε δὲν θὰ σὲ πικραίνη μὲ τὴ σκληρὴ ἀνάμνησί του... Τὸ καρδιοχτύπι σου δὲν θὰ μοιάζη πειὰ μὲ κουδούνισμα θεότρελλο, κι' ὁ ὕπνος θἄρχεται κάθε βράδυ, στὰ κουρασμένα βλέφαρά σου, ὑπάκουος σὰν ἀρνάκι...

Ἡ ὥμορφη πυργοδέσποινα σήκωσε τώρα τὴ δακρυσμένη της ματιὰ καὶ κύτταξε, μὲ ἀνείπωτη ἀπελπισία, τὸν σοφὸ ἐκεῖνο γέρο:

— Ποτέ σου δὲν θ' ἀγάπησες, παππούλη μου, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ θλιμμένη... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ τὸ νόμιζες καὶ τόσο εὔκολο, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ παραδεχτῶ δηλαδὴ καὶ νὰ ξεχάσω γιὰ πάντα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, τὸν καλό μου, στὸν ὁποῖο χάρισα ὁλότελα τὴν καρδιά μου... Προτιμῶ χίλιες φορές, ναί, χίλιες φορές, νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ ματώνη ἡ καρδιά μου γιὰ τὸ χατῆρι του, ἀλλὰ τοὐλάχιστον νἄχω σφιχτοκλειδωμένη στὴν ψυχή μου τὴ λατρευτὴ μορφή του... Θὰ μὲ παρηγορῆ ἀφάνταστα αὐτό, νὰ τὸν βλέπω διαρκῶς μὲ τὰ-μάτια τῆς ψυχῆς μου, παρὰ νὰ τὸν ξεχάσω καὶ νὰ τὸν σβύσω ἀπ' τὴ μνήμη μου...

Σκούπισε ὕστερα ἡ πεντάμορφη νέα ἀποφασιστικὰ τὰ ἄφθονα καὶ θερμὰ της δάκρυα, ἔσκυψε τὸ χρυσόμαλλο κεφαλάκι της καὶ ξαναπῆρε τὸ ἡλιόλουστο καὶ καταπράσινο μονοπάτι ποὺ πήγαινε πρὸς τὸν ἐπιβλητικὸ καὶ πανύψηλο πύργο της...

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ σιγοπερπατοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ, κρατοῦσε μὲ τὸ δεξί της χέρι, σφιχτά, τὸ μέρος τῆς τριχιωμένης καρδούλας της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήση ἐκεῖ μέσα τὴν ποθητὴ εἰκόνα τοῦ λατρευτοῦ της, ἐνῶ τὰ χείλη της συγχρόνως μουρμούριζαν μὲ λαχτάρα τὸ ὄνομά του...